

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: A. C., nar. X,
státní příslušnost X,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 22. 12. 2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2021, č. j. OAM-173/LE-BA05-VL14-PS-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 13. 12. 2021, č. j. OAM-173/LE-BA05-VL14-PS-2021, byl žalobce zajištěn ve smyslu ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), přičemž doba zajištění byla stanovena do dne 30. 3. 2022. Důvodem zajištění byl neoprávněný vstup žalobce na území ČR – bez platného cestovního dokladu a pobytového oprávnění. Na území ČR žalobce přicestoval vlakem ze Slovenska dne 30. 11. 2021. V ČR bylo se žalobcem dne 2. 12. 2021 zahájeno řízení o správním vyhoštění, a to kvůli následujícím zjištěním: žalobce opustil svou vlast, tj. Kubu, aby se podle svých

slov letecky dostal do Ruska, kde mu převaděč po pasové kontrole vzal cestovní pas. Do schengenského prostoru vstoupil poprvé na Slovensku (překročením hranice s Ukrajinou). Ještě dne 1. 12. 2021 zamýšlel požádat o azyl ve Francii. Po zadržení Policií ČR nakonec změnil stanovisko ve smyslu, že o azyl požádá právě v ČR. Dne 10. 12. 2021 v zařízení pro zajištění cizinců žalobce také žádost o mezinárodní ochranu v ČR podal. Jako azylový důvod uvedl především nesouhlas s ideologií, k níž jsou mladí lidé násilím nuceni na jeho domovské Kubě, s čímž má negativní zkušenost. K ČR žalobce neváží žádné osobní ani majetkové vazby. Dále žalobce do policejního protokolu ze dne 2. 12. 2021 uvedl, že je zdravý a s ničím se neléčí. Žalovaný přihlédl k následujícím skutečnostem: žalobce v ČR požádal o azyl až po policejním zadržení, řízení o správním vyhoštění a zajištění. Nic mu přitom nebránilo v dřívějším podání žádosti. K ČR nemá osobní vazby. Žalovaný se tak důvodně domníval, že žalobce azylovou žádost podal jen, aby se vyhnul hrozícímu správnímu vyhoštění, což potvrdilo žalobcovo sdělení, že jeho původně cílovou zemí nebyla ČR, ale Francie. O mezinárodní ochranu požádal až v ČR po svém zajištění, byť cestoval Evropou. Dokonce před tím navštívil Slovensko, tedy jiný členský stát Evropské unie. Žalobce nerespektoval české zákony, když na území ČR vstoupil nelegálně. Z jeho dosavadního chování žalovaný usoudil na nebezpečí, že je nebude respektovat nadále a že by mohl komplikovat výkon správních rozhodnutí v žalobcově věci. Proto se také rozhodl neuložit žalobci zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, poněvadž by nepostačovalo k zaručení účasti žalobce v azylovém řízení ani k efektivní kontrole nad průběhem správního řízení o vyhoštění. Z celého kontextu podání azylové žádosti žalovaný vyvodil její účelovost. Do tohoto kontextu také podle žalovaného patří, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal až v poslední možný den lhůty.

2. Žalobce proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu. V ní namítl, že žalovaný neuplatnil v jeho případě zvláštní opatření podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, tedy povinnost zdržovat se v pobytovém středisku. Dále namítl, že žalovaný svou tezi o despektu žalobce vůči českému právnímu řádu stavěl pouze na nelegálním pobytu, což žalobce nevnímá za společensky škodlivou činnost. Dále žalobce namítl vnitřní rozpornost a nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí, neboť v něm žalovaný na jednu stranu tvrdí účelovost žalobcovy azylové žádosti a na druhé straně nevylučuje její standardní vyřízení. Dále žalobce namítl žalovaného poukaz na podání azylové žádosti až na konci lhůty. Z hlediska práva je podle žalobce podstatné, že azylovou žádost podal ještě v rámci lhůty. V souvislosti s tím žalobce poznamenal, že azylovou žádost nelze podat opožděně, neboť právní předpisy konkrétní termín pro podání žádosti nestanovují. Žádost tak lze podle žalobce podat kdykoliv, pokud pro to existují objektivní důvody. A těmi ve věci byl žalobcův nesouhlas s kubánským režimem a pokusy o žalobcovo zabití ze strany tamějších organizovaných skupin. Dále žalobce namítl, že žalovaný nezohlednil žalobcův zdravotní stav – epilepsii se dvěma záchvaty v zařízení pro zajištění cizinců. Epilepsii podle žalobce nutno pokládat za vážné onemocnění ve smyslu definice zranitelné osoby, jak ji zakotvil § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Podle § 46a odst. 3 zákona o azylu tak žalovaný měl žalobci uložit nejprve alternativu k samotnému zajištění. Podle žalobce, i kdyby žalovaný informacemi o zdravotním stavu žalobce nedisponoval, soud je má zohlednit, a to působením přednostní aplikace čl. 3 a čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a také čl. 7 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Nezohlednění daných informací (o zdravotním stavu) v soudním řízení se podle žalobce mine

s naplněním účelu garance efektivního přezkumu v rozumných intervalech. Jinak by totiž vše v žalobcově věci nasvědčovalo změně skutkového stavu rozporné právě s citovanými ustanoveními v oblasti ochrany lidských práv. V doplněné žalobě žalobce k svým tvrzeným chorobám ještě přidal schizofrenii. Zajištění mělo zapříčinit zhoršení jeho zdravotního stavu.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě vyslovil nesouhlas se žalobou. Má za to, že z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. V napadeném rozhodnutí popsal skutkový stav a zdůvodnil, z jakých důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Sám jmenovaný uvedl, že jeho cílovou zemí byla Francie. Z jeho jednání tak jednoznačně vyplynulo, že o mezinárodní ochranu v ČR neměl v úmyslu požádat. Co se týče žalobcova tvrzení, že neexistuje jakákoliv zákonná povinnost o mezinárodní ochranu žádat okamžitě při vstupu do ČR, ale žádost může být podána fakticky kdykoliv, pokud objektivně existují důvody pro její podání, žalovaný odkázal na judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“). Ta hovoří o nutnosti podat azylovou žádost bezprostředně poté, co se k tomu žadateli naskytne příležitost. K žalobce zdravotní argumentaci, žalovaný odkázal na slova žalobce ze zaprotokolovaného výsledku ze dne 2. 12. 2021, dle nichž je zdravý a s ničím se neléčí. Na konto doplnění žaloby žalovaný zmínil, že je na žalobci, aby doložil své zdravotní problémy lékařskými zprávami. Dosud však žalobce neposkytl žalovanému souhlas s nahlížením do zdravotní dokumentace.
4. Napadený výrok rozhodnutí žalované krajský soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná.
5. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu: *„Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkácího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.“*
6. Soud vzal za základ svého rozhodování skutková zjištění, jak je žalovaný shrnul ve svém vyjádření k podané žalobě, poté, co se ujistil, že mají oporu ve správním spisu.
7. Soud předně uvádí, že při posuzování žalobních námitek vzal v úvahu fakt vtělení § 47 zákona o azylu do zmíněného právního předpisu na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb. k němu uvádí: *„Jelikož je nutné na základě přepracované přijímací směrnice před individuálním posouzením nutnosti zajištění konkrétního žadatele o udělení mezinárodní ochrany rovněž posuzovat možnost uložení tzv. alternativy k zajištění, jsou do tohoto zákona nově upravena tzv. zvláštní opatření. Jedná se buď o povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v příslušném pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo o povinnost hlášení se ministerstvu v intervalech určených ministerstvem, není-li žadatel ubytován v pobytovém středisku (podobnou alternativu zná i zákon o pobytu cizinců). (...) Cílem zvláštního opatření je zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v rámci řízení ve věci*

mezinárodní ochrany, a to uplatněním mírnější formy, než je zajištění.“ Onen základ v přijímací směrnici (tj. ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU) lze nalézt v bodech 15 a 20 její preambule, kdy zajištění má být výjimečným, krajním prostředkem uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Na to navazuje čl. 8 přijímací směrnice, který v odst. 2 stanovil: „V případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření“. V odst. 3 písm. d) pak tentýž článek přijímací směrnice mezi případy, ve kterých lze žadatele zajistit, řadí situaci žadatele zajištěného v rámci řízení o navrácení za účelem přípravy navrácení nebo vyhoštění: „... mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení; ...“ Tomu odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Posledně zmíněné ustanovení zákona o azylu i § 47 téhož zákona je proto třeba vykládat eurokonformně.

8. Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu: „... rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem (písm. a), nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené (písm. b).“ Podle odst. 2 tohoto ustanovení: „Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“
9. V projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobce zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Tento důvod zajištění byl reakcí na shora uvedený čl. 8 odst. 3 písm. d) přijímací směrnice.
10. Kontext žalobcovy žádosti pak významně dotváří následující: žalobce namítl žalovaného tezi o účelovosti žalobcem podané žádosti o mezinárodní ochranu v ČR, přičemž tuto námitku opřel o jím tvrzený nesouhlas s nedemokratickým režimem ve své vlasti. A také o obavy ohledně hrozící likvidace ze strany tamějších organizovaných skupin. Přirozenou reakcí člověka prchajícího před specifickým druhem nebezpečí je úsilí takto ohroženého jedince domoci se jistého útočiště, jakmile se ocitne mimo dosah této k úniku stimulující hrozby. Členské státy EU ve shodě sdílí lidskoprávní étos, který artikuluje Listina základních práv EU coby součást unijního primárního práva. Hledá-li tedy občan třetího státu ochranu před formami útlaču dle § 12 zákona o azylu, má tak učinit bezprostředně po vstupu na území prvního členského státu EU, a to žádostí o mezinárodní ochranu adresovanou jeho správnímu orgánu. Jinak zavdává příčinu k seriózním úvahám stran jiných motivů k podání dotčené žádosti, než jsou ty motivy, jež kvituje pododvětví azylového práva. Jak žalobce vypověděl, vycestoval z Kuby. Poté, dříve než vstoupil na území ČR, navštívil řadu států – naposledy Slovensko, které je jako ČR členským státem EU. V něm se ovšem o žádnou legalizaci svého pobytu žalobce nepokusil. Ostatně i v ČR požádal o azyl až po svém zajištění. Českým správním orgánům za cíl své cesty označil Francii.
11. Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) vydal usnesení ze dne 28. 6. 2017, č. j. 4 Azs

73/2017-17 s následným argumentačním jádrem: „V této souvislosti je třeba připomenout, že v právu Evropské unie platí i nadále zásada vzájemné důvěry, jakkoliv otrřesená v důsledku migrační krize.“ Čemuž na úrovni unijní judikatury v agendě azylového, potažmo cizineckého, práva věnoval entrée rozsudek Soudního dvora EU ze dne 21. 12. 2011, ve spojených věcech sp. zn. C-411/10 a C-493/10: „Z přezkumu předpisů tvořících společný evropský azylový systém vyplývá, že tento systém byl koncipován v kontextu umožňujícím předpokládat, že všechny státy, které se na něm podílejí, ať jde o členské státy nebo třetí státy, dodržují základní práva, včetně práv, jejichž základem je Ženevská úmluva a protokol z roku 1967, jakož i EÚLP, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat.“ Vzhledem k odkazované zásadě vzájemné důvěry mezi členskými státy EU žalovanému, stejně jako státní správě ČR en bloc, přináleží povinnost důvěry v plnou realizaci unijních právních standardů pod jurisdikcí každého z členských států EU, k níž jakožto podmnožinu nutno vztáhnout povinnost důvěry v pomoc skýtanou paušálně osobám s azylově relevantním příběhem. Spatřováno nastíněným prizmatem, shledává soud právně souladnou dikci napadeného rozhodnutí o tom, že: „...žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána (až v ČR – pozn. soudu) pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv jmenovaný mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve.“ Žalobcem namítanou možnost tzv. standardního posouzení jeho azylové žádosti žalovaný s ohledem na judikaturu krajských soudů i NSS dostatečně zdůvodnil, a to na str. 5 napadeného rozhodnutí. Soud k tomu pouze dodává, že o azylové žádosti se rozhoduje ve zvláštním řízení, u něhož dopředu nelze vyloučit zjištění azylově relevantních informací správním orgánem. Pro potřeby řízení o zajištění je azylová žádost posuzována především podle výchozího kontextu, jež představuje zejména to, za jakých okolností žadatel o mezinárodní ochranu požádal. V případě žalobce až po svém zajištění, jakkoliv možnost k tomuto měl již dříve.

12. Žalobcem předjímané porušení čl. 5 odst. 4 Úmluvy rovněž žalobní argumentaci nesvědčí, neboť toto ustanovení říká: „Každý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, má právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné.“ Soud ve věci však urychleně rozhoduje, neboť své rozhodnutí vydá v rámci lhůty stanovené striktně zákonem o azylu.
13. Soud dále neshledal porušení, a to ani v rovině hrozby, čl. 3 Úmluvy a čl. 7 odst. 2 Listiny. Tato ustanovení vylučují podrobení žalobce mučení či jinému nelidskému zacházení, případně trestu. Žalobce je zřejmě přesvědčen, že takové zacházení se naplnilo jeho zajištěním v kombinaci s jeho zdravotním stavem. Argumentuje zde přitom rozhodnutím NSS ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019-48. Dané rozhodnutí však řeší skutkově odlišnou situaci. V něm se u žalobkyně (resp. stěžovatelky) objevily nové zdravotní neduhy až v průběhu zajištění. Trpí-li však žalobce epilepsií a schizofrenií, jak tvrdí v žalobě, musel o nich vědět již před zahájením řízení o svém zajištění. Ve správním řízení však sebe prohlásil za zdravého. Schizofrenii dokonce zmínil až v doplnění žaloby. To žalobcovu argumentaci se snahou o přiznání statusu zranitelné osoby ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu znevěrohodňuje. V případě přezkoumávaném odkazovaným judikátem NSS navíc stěžovatelka namítala chybějící přístup ke zdravotní péči v průběhu zajištění. Tuto námitku žalobce nevznesl.
14. Ačkoliv žalobce pokládá status zranitelné osoby za neslučitelný se zajištěním, zákon o azylu ve svém § 46a odst. 3 přiznává výjimku, a to u „osoby se zdravotním postižením,

kteří nebrání jejímu umístění v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců“. Zde soud musí poukázat na úpravu řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle soudního řádu správní. Ten ve svém § 71 soudního řádu správní upravuje náležitosti žaloby. Mezi nimi též povinnost obsáhnout „žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné“ [vizte § 71 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního]. Jinými slovy: i kdyby status zranitelné osoby žalobci náležel, žalobci v souvislosti s povinností tvrzení zůstává povinnost předložit důvody, které brání jeho umístění v zařízení pro zajištění cizinců. Tyto důvody jsou však v náznamech (v žalobě píše o dvou záchvatech v zařízení pro zajištění cizinců), nebo obecné (zmínka o zhoršení zdravotního stavu v doplnění žaloby). Chybí jim téměř zcela důkazy. Výjimku tvoří pouze přiložený výpis ze zdravotní dokumentace ze dne 22. 12. 2021. Ten je ale ambivalentní. Na jedné straně u medikace uvádí léky, které mohou odpovídat žalobcem tvrzené diagnóze ve smyslu epilepsie, ovšem u kritických dat tvrzenou epilepsii hodnotí slovem „nepotvrzeno“, u tvrzeného epileptického záchvatu přikládá slovo „údajně“.

15. Notorieta u obou nemocí (epilepsie, schizofrenie) je, že nemocného v jeho nejlepším zájmu odkazují na více či méně stálou pomoc jiných osob. Jinými slovy: nemocný epilepsií či schizofrenií nesmí být dlouho sám. Žalovaný však podle svých vlastních výpovědí bez stálého doprovodu cestoval přes polovinu Evropy z Ruska až do ČR. Jelikož za původní cíl cesty označil Francii, reálně hrozí, že po umístění do pobytového střediska s volnějším režimem uteče, aby opět sám zcestoval taktéž druhou půlku Evropy. Jsou-li tedy jeho tvrzení o obou onemocněních pravdivá, bude pro žalobce rovněž ze zdravotních důvodů lepší setrvat nadále v zajišťovacím zařízení, které mu skýtá stálý dohled a hlavně přístup k urgentní zdravotní péči.
16. Ze shora uvedených důvodů by dle názoru soudu nebylo uplatnění zvláštního opatření účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí v případě žalobce skutečnosti, že porušoval právní předpisy ČR, poněvadž pobýval na území ČR bez cestovního dokladu a jakéhokoli oprávnění k pobytu, tzn. neoprávněně. Své zákonné povinnosti spojené se vstupem a pobytem na území ČR zcela ignoroval. Žalovaný tudíž dospěl k závěru, že z jednání žalobce bylo zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat svým povinnostem a bude nadále porušovat právní předpisy, a to patrně nejen ČR, ale i dalších států EU, a tak jak průběh azylového řízení, tak případnou realizaci správního vyhoštění mařit.
17. Soud dále k výše uvedené námitce poznamenal, že žalovaný správní orgán uvedl ve svém rozhodnutí podstatné skutečnosti vyplývající ze správního řízení, jež odůvodňovaly neuplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu (str. 2-4 napadeného rozhodnutí). Žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s nemožností uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že by uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo účinné, protože žalobce porušoval zákony ČR a existuje riziko, že v tomto přístupu bude pokračovat. Současně nebylo lze účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu. Pod tíhou výše předložených faktorů shledal žalovaný naplnění podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný se vypořádal s individuálními okolnostmi případu žalobce, přičemž zdejší soud se s jeho závěry zcela ztotožnil.
18. Kauza žalobce, který nerespektoval právní řád ČR, vede soud k jednoznačnému závěru o existenci důvodné obavy, že žalobce nebude své právní povinnosti dodržovat ani v

budoucnu. Tento závěr jen potvrzuje žalobcovo předchozí chování. Z něho si soud dovoluje vyvodit důvodnou obavu, že ČR nepředstavuje pro žalobce cílovou západní zemi, a proto nebude mít ani zájem dobrovolně přistoupit na spolupráci s českými správními orgány. Ta totiž může vyústit v žalobcovo správní vyhoštění. Ostatně ve správním řízení za cíl své cesty označil Francii. S ohledem na shora uvedené nebylo možné mírnější opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu použít, protože zajištění žalobce bylo zcela namístě a v souladu se zákonem.

19. Zdejší soud v této souvislosti zároveň odkazuje na rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2016, č. j. 7 Azs 185/2016 – 23, jenž říká: „*Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.*“
20. K závěru se soud v krátkosti zastaví nad myšlenkovou konstrukcí žalobce, v níž nelegální pobyt není natolik společensky škodlivou skutečností, aby značil nedostatek respektu k právnímu řádu. Legálnost, resp. nelegálnost pobytu na území ČR přitom nastavuje základní vztah mezi cizincem a státem. Cizinec, který se vědomě pohybuje na území státu, aniž by se svůj pobyt snažil nevynuceně, tj. bez tlaku okolností jako zajištění, legalizovat, od začátku demonstruje neochotu podřídit se pravidlům hostitelské země.
21. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl dle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
22. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (dle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 11. ledna 2022

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně